

P. II.
226/II

ARICI POCONICI

Nr. 2 ALBUM PENTRU CEI MICI, EDITAT DE REVISTA "LUMINIȚA", 1959

Stelei de pe uzină

Stele-s cit nisipul mării,
Dar ca tine n-am văzut;
Tu din inimi ai crescut,
Vîlvătăi pe fruntea țării.

Secera lîngă ciocan

Secera lîngă ciocan,
Codrii de tractoare-nseamnă,
Grîul colectiv pe lan,
Primăvară chiar și-n toamnă.

ION SOCOL

PRICHINDELUL DE IONUȚ

Prichindelul de Ionuț
Lîngă tata se-nvrîtește
Și din lucru-l stingherește.

— Nu stai locului odată?
Parc-ai fi un titirez.
— Ce faci tu acolo, tată?
— Iaca, ce să fac, lucrez!

Într-o zi, acas' venind,
Tata-l află pe Ionuț
Tot bătînd și bocănînd.
Zice și Ionuț, în joacă:
— Nu stai locului oleacă?
Parc-ai fi un titirez!

— Ce faci tu acolo?
— Iacă,
Ce să fac, lucrez! Lucrez!

C. ILIESCU

DE LA NOI CEI MITITEI

de ANA MARCU

Radioul nu-i covor
Fermecat și nici vapor.
Dar mi-i poartă pe copii
Peste ape argintii,

Peste țări îndepărtate,
Peste munți și peste sate
Și îți dă-ntr-o clipită
Prin văzduh vorba rostită.

Bine-i dar să ai un frate
Radiofonist. El poate
Să transmită o urare
De aici în depărtare.

Într-o clipă iată-mi-l
Pe poznașul de copil
C-a intrat pe ușă și
Meșterului îi vorbi:

— Sovieticeii armate
Spune-i multă sănătate
De la noi, cei mititei.
Astăzi, când e ziua ei!

Desen: PUȚU MANU

ȘCOALA MEDIE Nr. 9

Dec. 1949

BIBLIOTECA
REGIUNII

UN DAR PENTRU RĂDUCU

Desen: RAISA JUSEIN

Cînd Răducu împlini trei ani, maică-sa îi aduse în dar o carte.

— Cartea aceasta este pentru tine! îi spuse ea înmîinîndu-i-o, cînd Răducu nici nu se dăduse încă jos din pat.

Răducu se frecă la ochi și privi

îndelung literele mari, aurii, de pe copertă.

— Matala poți să citești așa multe litere dintr-o dată? întrebă el.

— Pot, răspunse mama.

— Citește-mi-le dacă vrei. Ce scrie?

— Aici scrie: „Băiatul neascultător”.

Răducu se miră și căzu pe gînduri.

Mai tîrziu, la masă, Răducu scoase de sub braț cartea primită în dar și, fără să-și ia ochii de pe ea, întrebă:

— Mămico, cine a scris această carte?

— Un unchi pe care nu-l cunoști. Un scriitor.

— Și cum a putut să scrie el despre mine dacă nici nu mă cunoaște?! 2

Într-o zi, Habarnam stătea în casă și privea trist pe fereastră cum plouă.

— Sărmanul „Bulka”. Își spuse Habarnam. Toată ziua stă legat. Pentru că ploala a stat, o să-l dau drumul, să se plimbe și el.

HABARNAM ÎN ORAȘUL SOARELUI

după N. NOSOV

Ilustrații: COCA CREȚOIU ȘEINESCU

Rezumatul primei părți:

Întorși dintr-o lungă călătorie, Habarnam, Știetot, Șurubel, doctorul Pilulă, Pioneza și ceilalți pitici se apucară să construiască în Orașul Florilor tot ceea ce văzuseră ei pe unde au trecut.

Habarnam, însă, visa să obțină bagheta magică pentru ca, la o simplă poruncă, aceasta să-i aducă tot ceea ce dorește. Dar pentru asta el trebuia să facă mai întâi trei fapte bune, una după alta. Nu reuși să facă acest lucru și nu putu obține nici bagheta magică.

După ploaie, piticii merseră în pădure după ciuperci. Habarnam rămase acasă. Își luă o carte și se duse în grădină să citească. Dar fu tulburat din citit

Nu peste mult timp însă s-a arătat soarele și Habarnam se simți foarte fericit.

de un lătrat. Bulka prinsese de haină un trecător. Habarnam goni cîinele și întrebă grijuliu pe trecător: „Nu cumva v-a mușcat?”

— Nu. Dar putea să-mi rupă hainele, spuse bătrînul.

— Toată vina o port eu, spuse Habarnam. Uitasem să-l leg la timp. Va cer iertare.

— Te iert, spuse bătrînul. Văd că ești băiat bun.

— Am făcut și fapte bune, spuse Habarnam. Și încep să-i povestesc bătrînului

— Dar tu ești sigur că acest betigor este bagheta magică? Poruncește-i să ne aducă înghetată, spuse Pioneza.

cum a încercat să obțină bagheta magică.

— Dar ai făcut deja trei fapte bune, spuse bătrînul. Atunci cînd ai dat drumul la cîine, cînd m-ai apărut pe mine și în al treilea rînd cînd ți-ai cerut scuze.

— S-a întîmplat o minune, exclamă Habarnam. Am reușit să fac trei fapte bune la rînd fără să urmăresc asta

Poate obțin chiar astăzi un lucru fermecat.

— Poftim. Alege: cizmele astea te duc ca gîndul. Pălăria? Ce mai, te face nevăzut! — Și bagheta... Habarnam alege bagheta magică și dădu fuga să-i spună și Pionezei.

— Minunată înghetată, zise Habarnam.

— Mai vreau, spuse Pioneza.

— Vreau să primim o ladă de înghetată! porunci Habarnam baghetei magice.

În acest timp, îi văzură pe Șurubel și Piuliță, care veneau în propriul lor automobil.

— Vreau să avem un automobil ca cel al lui Șurubel și Piuliță, zise Habarnam.

...și automobilul apără. Puseră lădița cu Inghetată pe scaunul din spate al mașinii, iar Habarnam trecu la volan.

— Stai puțin, să nu dăm peste acest mititel.

Habarnam așteaptă până ce piticul se apropie și-l recunoscă. Era Murdărilă.

— Hei, Murdărilă, plecăm într-o călătorie, mergi și tu cu noi? Călătorul Compas, care își propusese să viziteze toate orașele din lume în care trăiau pitici, trecu pe acolo și văzînd pe Murdărilă îi puse și porecla de Pestrițul.

Peste cîteva minute, Pestrițul, Habarnam și Pioniza porniră într-o lungă călătorie spre Orașul Soarelui.

(Va urma)

de NADIA TRANDAFILOVA

Ningea așa frumos, cu fulgi mari, pufoși... Copiii de la grădiniță priveau pe fereastră și tare se mai minunau. Învățătoarea îi văzu și le vorbi tocmai despre acest lucru.

— Știți pentru ce cad fulgii pe pământ, copii?

— Ca să facem bulgări de zăpadă.

— Și oameni de zăpadă! completă Petărcio.

— Da, spuse învățătoarea, pentru copii zăpada e bună pentru joacă, dar pentru plante e un înveliș calduros.

Aceste vorbe dădură mult de gândit lui Petărcio. Cum vine asta? se întrebă

el. Cum poate zăpada să țină de cald când ea este așa rece?

Mai apoi, învățătoarea scoase copiii în curte. Se bătură cu bulgări, pe urmă făcură un om mare-mare de zăpadă. I-au pus un morcov roșu în loc de nas, doi ochi de cărbune și, sub braț, o mătură.

După joacă, copiii mîncară cu poftă, apoi merseară la păturile lor. Se culcară și adormiră de îndată.

Se culcă și Petărcio și parcă adormi, dar deodată se trezi afară, lingă omul de zăpadă.

— Să trăiești, vrăbioiule! îl salută acesta.

— Eu nu sînt vrăbioi, spuse puțin jignit Petărcio. Sînt băiat!

— Tot una e, spuse omul de zăpadă. Dar ia spune-mi, pentru ce, mă rog, ai ieșit afară cînd ceilalți dorm?

— Pentru că vreau să știu cum se face că zăpada, care e așa rece, ține de cald plantelor.

— Ha, ha, ha! rise omul de zăpadă. Tu nu ești vrăbioi, ci coțofană! Dar pentru că ții neapărat să știi, urcă-te în săniuță.

Petărcio privi în jur și văzu o săniuță uitată de copii lîngă gard. Și, fără să mai stea mult pe gînduri, sări în ea. Omul de zăpadă urcă și el în săniuță și se așeză în față. Dădu bici măturii, care ținea loc de cal, și într-o clipă amîndoi zburară pe zăpada albă.

Nu după mult drum ajunseră pe lotul unei gospodării colective. Omul de zăpadă coborî și dădu într-o parte și-n alta, cu mătura, învelișul alb.

pufos, care acoperea ogrorul ca o plapumă întinsă, de vată. În locul de unde măturase zăpada, apărură un petec de pământ cu fire verzi de grâu. Acestea își țineau capetele aplecate ușor și dormeau un somn dulce. Plapuma groasă de zăpadă le ținușe de cald și nu lăsase nici vîntul să le usuce seva și nici gerul să le înghețe rădăcinile firave.

— Vrei să vezi cît e de călduroasă zăpada ? întrebă rîzînd omul de zăpadă.

— Vreau, răspunse Petărcio bucuros.

— Atunci culcă-te în săniuță.

Petărcio făcu întocmai. Mai ales că se simțea și obosit de drum.

Omul de zăpadă luă cu brațele un troian mare de omăt și-l trînti peste el, acoperindu-l.

De îndată chiar, Petărcio îi simți căldura. O căldură plăcută, ca sub o plapumă adevărată, de lînă. Îi era chiar prea cald și vru să se dezvelească puțin. Atunci plapuma se risipi în mii și mii de fulgi de zăpadă, care roiau în jurul lui și-i veneau și-n ochi.

— Ha, ha, ha! rîdea omul de zăpadă. Petărcio se ridică în pătuț și începu să-și frece ochii cu pumnii.

— Ha, ha, ha! rîdeau de el ceilalți copii, strînși în jurul lui. Scoală-te,

somnoroșule, te așteaptă gustarea!

Fiind vorba de gustare, mai puteai sta în pat ? Petărcio sări vesel jos și, mai înainte de a merge să mănînce, spuse mîndru celorlalți:

— He-he, știți voi ce caldă e zăpada ?!

Apoi luă gustarea și, mușcînd din pîinea unsă cu unt și miere, privi pe fereastră cum roiesc fulgii mari, pufoși, așternîndu-se într-un strat gros pe pămînt...

În romînește de **AL. POPESCU**

Desene: **DURES**

E Olenka încă mică

Am crescut și-am învățat
Să mă spăl, să fiu curat,
Singur mă încălț, mă-mbrac,
Lecțiile mi le fac.
Surioara mea-i o țincă,
Singură nu știe încă
Să se spele, să se-mbrace,

Să mănince, să se joace.
O ajută mama mea,
Căci Olenka-nvață-abia
Să se țină pe picioare
Cînd o duc eu la plimbare.
Nu o cert pentru-o nimică:
Căci Olenka e prea mică.

Am să fiu și eu ca ei

Străbunicul meu luptat-a
Pe dușmani să-i deie gata,
Iar cu alți dușmani bunicul
S-a bătut vîrtos, voinicul.
Tata e aviator
Și, la el, de sărbători,
Mă voi duce și-am să zbor.

Eu acum sînt încă mic,
Dar pe cîntea mea vă zic:
Cînd și eu voi crește mare,
Am să fiu la fel de tare
Cum a fost și străbunicul,
Și bunicul meu, voinicul,
Curajos cum e tăticul.

Mama

Mama mea, la brutărie,
Din făină albă știe
Să frămînte și să scoată
Piine coaptă, minunată.
Dar pentru copii ca noi,
Din făină mai de soi,
Cît să numeri un-doi-trei,
Ța ne coace colăcei.

În romînește: I. C. MATĂȘARU

ORA EXACTĂ

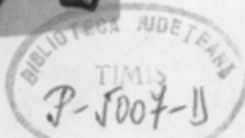
de ION JIPA

Policioara de cireș
a rămas de la unchișii;
Printre blide și-o ulcică,
a rămas și casa mică
de butuci ciopliți din bardă.
Cucul șade la mansardă,
mai aproape, sus, de cer.
Ceasul șade la parter,
după moda bătrînească.
Și-nvățat să cicălească,
bumbăne mereu de-un veac
„tic-tac... tic-tac...”.
Limbile-i merg alandala,
cucul umblă cu brodeala,
cîntă cînd l-apucă zorul...
Ora exactă...

o dă difuzorul!

Desen: CLELIA OTTONE

Pînea cu magiun

Se sculă fetița cînd abia se lumina de ziuă și încă pe jumătate adormită, din vîrfurile patului, ceru pîine cu magiun.

Mamă-sa, care trebăluia prin bucătărie, îi răspunse:

— O să-ți dau, fetița mamei, o să-ți dau. Dar mai întîi și întîi să te scoli frumușel din pat, să te speli pe față și pe mîini cu apă rece și săpun, iar dințișorii să-i faci mai albi ca laptele.

Apoi să te piepteni frumos, să-ți îmbraci rochița și să-ți încalți pantofii... Cît o să faci toate acestea, se va semăna grîul pentru pîine. Grîul va crește des ca peria, apoi va da în spic; soarele îl va pîrgui, iar oamenii vor veni cu secerătoarele și-l vor secera, îl vor treiera, apoi îl vor duce la moară pentru măcinat. Apoi brutarul va fră-

mînta pîinea și o va rîmeni în cuptor... Și pînă cînd pîinea va fi gata vom avea și magiun, fiindcă prunele se vor coace, vor fi culese, apoi fierte cu zahăr și... gata magiunul!

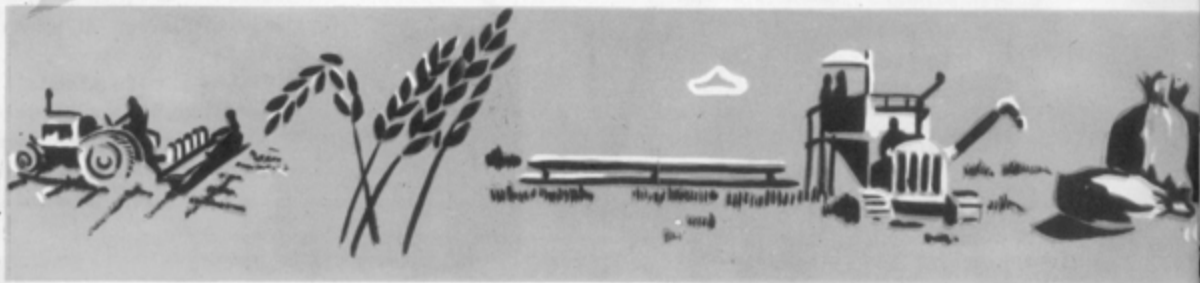
Dar fetița noastră nu voia să știe de toate acestea.

— Vreau pîine cu magiun... ceru ea din vîrfurile patului.

— În zadar ceri, îi răspunse mama. Pînă nu te speli, pînă nu te piepteni frumos și nu te îmbraci, n-am de unde să-ți dau, fiindcă grîul n-a fost semănat, iar prunii nici n-au înflorit încă.

Bine, și-a zis fetița, dacă-i așa, iacă mă spăl...

Și, dîndu-se anevoie jos din pat, s-a dus în baie și a dat drumul la robinet. Și-a udat două degete, și le-a

trecut pe vârful nasului și s-a întors la maică-sa.

— M-am spălat!

— Nu-i de ajuns, spuse mama. Griul trebuie udat bine ca să încolțească și să crească... Vezi de te spală și tu bine pe toată fața.

Fetița făcu precum i se spuse, ștergându-se apoi cu prosopul.

— Gata!

— Tii, ce frumoasă ești! Acum să știi că au înflorit și prunii... Dar mai ai de așteptat. Griul trebuie curățat de buruieni, iar prunul de omizi. Dar nu te speria. Aceasta se va face pînă tu ai să-ți speli bine dințișorii cu periuța și ai să te piepteni frumos.

Acestea toate dădură mult de lucru fetei... Dar ea nu se sperie, gîndindu-se că în timpul acesta se vor coace și griul, și prunele; și poate se vor face chiar plinea și magiunul.

Cînd termină, mama o întîmpină cu zîmbetul pe buze, mai ales că fetița își pusese și fundele în păr.

— Ei, ai văzut că poți să-ți le faci și singură pe toate? spuse mama. Uite ce bine îți stă. Dar ai uitat să-ți schimbi rochița.

— Adevărat! recunosc fetița, am rămas tot în cea de noapte. Și se grăbi să se schimbe.

— Gata!

— Da? Atunci vezi că în bucătărie, pe masă, ai să găsești felia de pline cu magiun.

Fetița se grăbi s-o caute.

Însă plinea — nicăieri. Tava de pe masă era goală.

— Cum așa?! se miră mama cînd fetița i se plînea. Se vede că ai uitat ceva... Șireturile ți le-ai legat la pantofi?

Asta era. Fetița nu-și legase șireturile. Se grăbi să și le lege. Și-n timp ce fetița sta aplecată, mama îi puse felia de pline pe tavă.

Și a fost așa de gustoasă plinea cu magiun mult...

IRIMIE STRĂUT

Colorați acest desen în felul următor :

1. Gri 2. Albastru deschis 3. Maro
4. Roșu 5. Verde, Restul alb

POVESTE
FĂRĂ
CUVINTE

de FELICIA AVRAM